

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9396 af 20/04/2010 (Gældende)

Landsskatteretsafgørelse vedr. henstand med betaling af skatter og afgifter - klage til Skatteankenævnet og Landsskatteretten - klageren og dennes selskaber under konkurs

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: Skattemin.
Landsskatteretten, j. nr. 09-03295

Landsskatteretsafgørelse vedr. henstand med betaling af skatter og afgifter - klage til Skatteankenævnet og Landsskatteretten - klageren og dennes selskaber under konkurs

Resumé

Klagerens anmodning om henstand under klagebehandling var afslået med henvisning til størrelsen af de pågældende skatte- og afgiftskrav, samt at klagerens formue- og indkomstforhold var uafklarede. Klageren og hans selskaber var taget under konkursbehandling, hans formue var ud fra indberettede oplysninger væsentligt negativ, og han havde aktuelt ikke nogen væsentlig indkomst. Landsskatteretten fandt, at der aktuelt ikke bestod en inddrivelsesmulighed ud over konkursbehandlingen. SKAT havde derfor ikke godtgjort, at der forelå en nærliggende risiko for, at en aktuel inddrivelsesmulighed kunne blive forringet i henstandsperioden. Der var derfor hverken grundlag for nægtelse af henstand eller krav om sikkerhedsstillelse. Henstanden kunne imidlertid eventuelt bevilges for en kortere periode end maksimumperioden på 4 år, hvilket SKAT dog konkret ikke havde sandsynliggjort, at der var grundlag for. Henstand blev herefter bevilget uden krav om sikkerhedsstillelse.

Klagen skyldes, at SKAT har afslået klagerens anmodning om henstand under klagebehandling i dels skatteankenævnet, dels Landsskatteretten med betaling af krav på restskatter og registreringsafgift på sammenlagt 154.471.053 kr.

Landsskatterettens afgørelse

Landsskatteretten ændrer SKATs afgørelse, således at klageren bevilges henstand med betaling af de omhandlede krav uden krav om sikkerhedsstillelse. Det overlades til SKAT at fastsætte de nærmere øvrige vilkår for henstanden.

Sagens oplysninger

Klageren har drevet virksomhed gennem en række aktieselskaber, anpartsselskaber og kommanditselskaber. Selskabskapitalen i hvert af selskaberne ejes 100 % af klageren direkte eller indirekte gennem de øvrige selskaber. Tilsvarende gælder for kommanditanpartskapitalen og ejerandelene i kommanditselskaberne, hvor komplementarerne udgøres af aktie- og anpartsselskaber i koncernen.

Aktiviteterne i koncernen har primært bestået i udlejning af lejligheder samt handel med ejendomme i Danmark. I 2006 stiftede klageren to tyske selskaber, dels et GmbH, dels et KG (kommanditselskab). GmbH-selskabet var komplementar i kommanditselskabet. Det ene af selskaberne har købt ejendomme.

Ved konkursdekreter af 24. september 2008 og 29. september 2008 blev klageren personligt og en række af de danske selskaber taget under konkursbehandling.

Ved afgørelse af 22. juni 2009 forhøjede SKAT klagerens aktieindkomst og skattepligtige indkomst for indkomstårene 2004 – 2007 (begge inkl.) med i alt 170.743.576 kr. samt efteropkrævede klageren registreringsafgift for fem biler med i alt 13.313.005 kr. Afgørelsen vedrørte blandt andet maskeret udlodning i forbindelse med ejendomshandler samt ikke godkendte fradrag for tab på aktier, finansielle kontrakter mv. Klagefristen over afgørelsen blev efterfølgende forlænget til den 9. november 2009.

SKAT overgav sagen til ansvarsvurdering.

SKAT foretog den 6. oktober 2009 en forgæves udlægsforretning hos klageren. I umiddelbar forlængelse heraf tilsagde SKAT klagerens hustru til udlægsforretning den 20. november 2009 til inddrivelse af klagerens restance.

Klageren påklagede i begyndelsen af november 2009 afgørelsen af 22. juni 2009 til dels skatteankenævnet (vedrørende aktieindkomst og skattepligtig indkomst), dels Landsskatteretten (vedrørende registreringsafgift).

Klageren anmodede den 5. november 2009 SKAT om bevilling af henstand med betaling af de krav, som klagesagerne vedrører.

SKAT har opgjort det samlede henstandsbeløb til 154.471.053 kr.

Af SKATs sagsfremstilling i forbindelse med afgørelsen af 22. juni 2009 fremgår:

»A's private formue har i perioden fra 2002 til 2006 stort set svaret til værdien af hans selskaber. Formuen voksede med 350 millioner fra 2003 til 2006. Der er ikke indsendt indkomst- og formueopgørelse for 2007.

Udvikling i personlig formue:

mio.kr.	200 2	200 3	200 4	200 5	200 6	200 7	200 8
Nettoværdi af selskaber	8,6	12,2	46,6	183, 7	380, 0	uke ndt	neg.
Formue i alt	7,9	13,2	49,2	193, 8	363, 1	uke ndt	neg.
Kontante hævnin- ger	0,2	2,0	1,8	5,9	140, 4	uke ndt	uken dt

«

Af udskrift af SKATs kontrol- og udsøgningsblanketter (R75) for klageren fremgår, at klagerens formue på grundlag af indberettede oplysninger er beregnet pr. 31. december 2007 til -2.231.336 kr. og pr. 31. december 2008 til -5.418.250 kr.

Af de indberettede oplysninger fremgår, at klageren personligt pr. 31. december 2008 var ejer af et sommerhus i Y1 samt to faste ejendomme i Y2, hvoraf den ene indtil oktober 2008 tjente til bolig for klageren og hans familie. De tre ejendomme var vurderet til en offentlig ejendomsværdi på i alt 30,8 mio. kr. Indeståender på bankkonti m.v. udgjorde i alt 12,1 mio. kr. samt aktier i depot 22.466 kr. Gæld til realkreditinstitutter udgjorde 22,1 mio. kr. Herudover havde klageren gæld på i alt 17,9 mio. kr. i henhold til en række pantebreve. Øvrig gæld udgjorde 8,1 mio. kr. Den samlede gæld udgjorde i alt 48.366.814 kr. På tidspunktet for henstandsafgørelsen, dvs. i november 2009, var klageren ikke registreret som ejer af køretøjer. Han var derimod registreret som bruger af en bil af mærket X.

Klagerens repræsentant har over for Landsskatteretten oplyst, at klageren og hans hustru ophævede samlivet den 19. november 2009. Som følge heraf blev den tilsagte udlægsforretning over for hustruen afløst. Den 21. januar 2010 foretog SKAT en ny forgæves udlægsforretning hos klageren.

Om klagerens indtægtsforhold har repræsentanten oplyst, at klageren aktuelt ikke har noget arbejde. Han afventer afslutningen på konkurssagen, skattesagerne og den rejste straffesag. Han har ikke nogen egentlig indkomst, ej heller kontanthjælp, men lever af families og venners velvillighed/lån. Han bor i en lejet lejlighed i Y3.

Om de tyske selskaber har konkursboets kurator oplyst, at anparterne i begge selskaber indgår i det personlige konkursbo efter klageren. Begge selskaber er taget under likvidationsbehandling med henblik

på salg af de ejede ejendomme i fri handel. Overtagelsesdagen for den sidste ejendom er den 30. juni 2010. Herefter vil likvidationen af begge selskaberne være tilendebragt.

Af R75-udskrifter for 2008 og 2009 for klagerens hustru fremgår, at hendes indtægter er af beskeden størrelse. Hendes formue pr. 31. december 2009 var endvidere ud fra indberettede oplysninger af beskeden størrelse. Hun ejer hverken fast ejendom eller biler.

SKATs afgørelse

SKAT har afslået anmodningen om henstand med betaling af de omhandlede krav.

Efter skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt., kan skattemyndighederne efter ansøgning give henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over opgørelsen vedrører. Der er ikke noget retskrav på henstand. Afgørelse herom træffes efter et skøn, som skattemyndighederne i henhold til loven er bemyndiget til at udøve.

Klageren blev i 2008 erklæret insolvent og er fortsat under konkurs. Klagerens selskaber er ligeledes under konkurs.

Bevilling af henstand vurderes at forringe mulighederne for at inddrive de omhandlede krav. Der er herved henset til:

- De skyldige skatter og afgifter er af betydelig størrelse.
- Klagerens indkomst- og formueforhold er uafklarede på nuværende tidspunkt. Der er således blandt andet tale om, at konkursboerne ikke er afsluttet, og at SKAT i 2009 ikke har modtaget løbende indberetninger om A-indkomst eller andet, der viser, at klageren har stabile indkomstforhold.
- Bevilling af henstand ville medføre, at SKAT ville være afskåret fra at foretage inddrivelsesskridt, eksempelvis udlæg, i senere erhvervede indtægter og aktiver hos klageren og hans hustru.

Klagerens påstand og argumenter

Klagerens repræsentant har fremsat påstand om, at klageren er berettiget til henstand med betaling af de omhandlede krav uden krav om sikkerhedsstillelse.

Reglerne om henstand har som udgangspunkt til formål at beskytte skatte- og afgiftspligtige mod at skulle betale krav på grundlag af en afgørelse, der senere bliver ændret af en klageinstans eller domstol, hvorved afgørelsen fremstår som urigtig.

Skatte- og afgiftspligtige, der anmoder om henstand i forbindelse med en klage over en afgørelse, må således antages at være berettiget hertil, medmindre ganske særlige forhold taler imod dette.

Af forarbejderne til skatteforvaltningslovens § 51 fremgår da også, at det er en fast og mangeårig praksis på skatteområdet, at der ydes henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over skatteansættelsen vedrører. Dog gives henstand ikke i tilfælde, hvor der er en nærliggende fare for, at skatten ikke vil blive betalt. Som alternativ kan der kræves sikkerhedsstillelse som betingelse for henstand. Som eksempel nævnes den situation, hvor en skattepligtig er på vej til at flytte til udlandet.

I nærværende tilfælde er klageren ikke på vej til at flytte til udlandet.

SKATs afgørelse indeholder ikke en saglig begrundelse for nægtelsen af henstand. Tværtimod er anført en række usaglige grunde.

Det fremgår intet sted af lovens ordlyd, forarbejderne hertil eller praksis på området, at størrelsen af det skyldige beløb kan tillægges betydning i vurderingen af, om en henstandsansøgning skal imødekommes.

At SKATs tillægges beløbenes størrelse betydning, er således ikke blot et usagligt argument, men også et brud på den forvaltningsretlige lighedsgrundsætning.

SKAT har videre anført, at såfremt klageren bevilges henstand, vil SKAT blive afskåret fra at foretage inddrivelsesskridt mod klageren og hans hustru.

Hertil bemærkes, at sådan forholder det sig også i alle andre sager, hvor der søges om og bevilges henstand under klagebehandling. Dette er netop formålet med henstandsreglerne. Hvis dette argument tillægges betydning, ville SKAT i alle sager kunne nægte henstand, hvilket må anses for åbenbart i strid med lovens indhold.

Klageren er således utvivlsomt berettiget til henstand i nærværende tilfælde.

Spørgsmålet er herefter, om SKAT kan stille krav om sikkerhedsstillelse i forbindelse med henstanden.

Det afgørende er, om SKATs muligheder for senere at inddrive kravet forringes i forhold til SKATs muligheder for at inddrive kravet på tidspunktet for henstandsansmodningen.

Det er svært at se, hvorledes dette skulle være tilfældet.

På nuværende tidspunkt vil SKAT kunne inddrive 0 kr. Der er i september 2008 afsagt konkursdekret over klageren og hans selskaber. Det må derfor have formodningen imod sig, at klageren er i besiddelse af formue, som SKAT kan inddrive kravene i.

Da klageren er erklæret personligt konkurs, indgår alle selskaberne i koncernen, herunder også de tyske selskaber, i konkursmassen. Som følge af konkursdekretet er klageren frataget retten til at råde over og muligheden for at disponere i samtlige af selskaberne.

SKAT har ved selvsyn konstateret, at klageren ikke har aktiver, der kan gøres udlæg i. SKAT har således den 6. oktober 2009 og den 21. januar 2010 gennemført forgæves udlægsforretninger hos klageren.

Det er ingen betingelse for bevilling af henstand, at ansøgeren er solvent og ikke er under konkursbehandling. Tværtimod taler sådanne forhold for, at henstand bevilges uden krav om sikkerhedsstillelse, idet der består en kraftig formodning for, at klageren ikke har formue af værdi.

Endvidere har SKAT anmeldt kravene i konkursboet, hvorfor SKAT får dækning for den del af kravene, der er dækning for på linje med de øvrige kreditorer i boet.

Endeligt er det ikke nogen betingelse for bevilling af henstand, at ansøgeren har stabile indkomstforhold. At ansøgeren ikke har dette, taler tværtimod ligeledes for, at der bevilges henstand uden krav om sikkerhedsstillelse, idet mulighederne for senere at inddrive kravet dermed ikke kan forringes i forhold til den aktuelle situation.

SKATs udtalelse i anledning af klagen

Der er ikke tale om en almindelig skattesag.

Henstandsansmodningen vedrører krav på sammenlagt 154 mio. kr. Klageren er sigtet for skattesvig af særlig grov karakter. Klageren er på nuværende tidspunkt insolvent, under konkursbehandling og har tilsyneladende ikke nogen indtægt.

Den eneste mulighed for at få inddrevet de skyldige beløb er via inddrivelsesskridt i fremtidige indtægter og fremtidige erhvervede aktiver. Disse kan bestå af lønindtægter, virksomhedsindtægter, arv og andet, herunder aktiver tilhørende klagerens hustru.

Bevilling af henstand med betaling af så store krav i op til fire år, samtidig med at der påløber renter af kravene, vil i betydelig grad forhøje risikoen for tab for staten.

Der henvises til byretsdom af 22. september 2009, offentliggjort i SKM2009.611.BR. I dommen fandtes skattemyndighedernes skøn om, at der bestod en risiko for forringelse af inddrivelsesmuligheden ikke at burde tilsidesættes som åbenbart urimeligt eller udøvet på et fejlagtigt eller ufuldstændigt grundlag. Det fastsatte krav om sikkerhedsstillelse blev derfor stadfæstet. Skattemyndighederne havde blandt andet gjort gældende, at restancen var af en betydelig størrelse (1,6 mio. kr.) Endvidere henvises til Vestre Landsretsdom af 8. december 2005, offentliggjort i SKM2006.15.VLR, hvor skattemyndighedernes skøn ej heller fandtes at burde tilsidesættes.

SKAT har i nærværende tilfælde udøvet et sagligt skøn over, hvorvidt der foreligger risiko for, at de omhandlede krav ikke vil blive betalt, hvis der bevilges henstand. Skønnet bør derfor opretholdes.

Klagerens repræsentants bemærkninger til udtalelsen

Den nævnte byretsdom vedrører krav om sikkerhedsstillelse og ikke selve spørgsmålet om bevilling af henstand. Forholdene i dommen adskiller sig endvidere på to væsentlige punkter fra nærværende tilfælde. For det første var ansøgeren rent faktisk ejer af fast ejendom, der ved afståelse ville indbringe et provenu, som kunne anvendes til indfrielse af skattekravene. For det andet havde ansøgeren igennem en længere periode opretholdt sig i USA, hvorfor hans tilknytning til Danmark var meget svag.

Dommen viser således, at risikoen for forringelse af SKATs muligheder for på et senere tidspunkt at inddrive kravet skal vurderes i forhold til mulighederne på tidspunktet for henstandsansøgningen.

I nærværende tilfælde kan muligheden for at inddrive kravene på et senere tidspunkt ikke blive dårligere, end de var på tidspunktet for henstandsansøgningen. Der er derfor intet grundlag for at nægte klageren henstand uden krav om sikkerhedsstillelse.

Landsskatterettens bemærkninger og begrundelse

Skatteforvaltningslovens § 51, stk. 1, 1. pkt., har følgende ordlyd:

»Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over opgørelsen vedrører.«

Skatteforvaltningslovens § 51, stk. 3, har følgende ordlyd:

»Henstand kan ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der indgives en ny ansøgning om henstand.«

Skatteforvaltningslovens § 51, stk. 4, har følgende ordlyd:

»Henstand kan gøres betinget af sikkerhedsstillelse for henstandsbeløbet, hvis det skønnes, at meddelelse af henstand vil indebære, at muligheden for senere at inddrive kravet forringes.«

Af forarbejderne (bemærkningerne til lovforslag nr. L110 af 24. februar 2005) til skatteforvaltningslovens § 51 fremgår:

»Bestemmelsen er en lovfæstelse af § 27 i bekendtgørelse nr. 520 af 25. juni 2002 om myndighedsinddeling og sagsudlægning, med en enkelt ændring, jf. stk. 2, 2. pkt. Bestemmelsen i § 27 er udtryk for en mangeårig praksis.

Efter gældende ret har en klage ikke opsættende virkning, medmindre andet er bestemt, jf. f.eks. statsskattelovens § 38.

Det er imidlertid fast praksis på skatteområdet, at hvis der klages over en skatteansættelse, så gives der efter anmodning som udgangspunkt henstand med betaling af den del af skatten, som klagen vedrører. Dette gælder dog ikke, hvis der er en nærliggende fare for, at skatten ikke vil blive betalt, hvis der ydes henstand, f.eks. hvis den skattepligtige er ved at flytte til udlandet. Alternativt kan der kræves sikkerhedsstillelse for at give henstand.«

Bestemmelsens anvendelsesområde var endvidere tidligere beskrevet i Inddrivelsesvejledningen, afsnit H.7.4.4.2.

Det afgørende for bedømmelsen af, såvel om der er grundlag for nægtelse af henstand, som om der er grundlag for krav om sikkerhedsstillelse, er således, om der foreligger en nærliggende risiko for, at inddrivelsesmuligheden på tidspunktet for henstandsperiodens udløb vil være forringet i forhold til de muligheder, der aktuelt bestod på tidspunktet for henstandsafgørelsen.

Der skal derfor ske en sammenligning mellem den aktuelle inddrivelsesmulighed og den forventede mulighed ved en eventuel henstandsperiodes udløb.

Det er uomtvistet, at klagerens samlede formue, også før medregning af de krav, som henstandsansøgningen vedrører, på tidspunktet for den påklagede afgørelse var væsentligt negativ, ligesom klageren ikke har nogen egentlig indkomst.

Der kan derfor ikke antages at bestå en aktuel inddrivelsesmulighed hos klageren ud over konkursbøbe-handlingen. Det bemærkes herved, at de omhandlede krav indgår i konkursboet, også selvom de måtte være omfattet af en henstandsbevilling, jf. konkurslovens 147, stk. 1.

Klageren og hans hustru er aktuelt ikke samlevende, hvorfor inddrivelse hos hustruen for klagerens gæld allerede af denne grund er afskåret. Som følge af hustruens indkomst- og formueforhold kan der, i tilfælde af at samlivet måtte blive genoptaget, ej heller antages at være en aktuel inddrivelsesmulighed af betydning hos hende.

SKAT har endvidere ikke godtgjort, at der består en konkret udsigt til eller en nærmere konkretiseret og begrundet sandsynlighed for, at der nærtforestående vil ske en sådan væsentlig ændring i klagerens indkomst- og formueforhold, at der nærtforestående vil opstå en inddrivelsesmulighed, som i henstandsperioden vil kunne blive forringet.

I denne forbindelse bemærkes, at der, såfremt dette var tilfældet, som et mindre indgribende retsskridt i forhold til nægtelse af henstand er mulighed for at tidsbegrænse henstandsbevillingen til en periode på mindre end 4 år med henblik på, at der skal ske en ny vurdering af forholdene, som de udvikler sig.

Der er herefter hverken grundlag for at nægte klageren henstand med betaling af de omhandlede krav eller at stille krav om sikkerhedsstillelse som betingelse for bevilling af henstand.

Klagerens anmodning om henstand med betaling af de omhandlede krav, der er påklaget til henholdsvis skatteankenævnet og Landsskatteretten, uden krav om sikkerhedsstillelse imødekommes derfor, jf. skatteforvaltningslovens § 51.

Den påklagede afgørelse ændres i overensstemmelse hermed.